

Arrest

nr. 165 555 van 12 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 25 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 december 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, is blijkens het administratief dossier sinds 16 oktober 2013 in het bezit van een F-kaart.

Op 12 oktober 2015, met kennisgeving op 26 oktober 2015, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden

met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van: O., A. (...) van Tunesische Nationaliteit geboren op (...) te Ouled Chamekh met Identificatienummer in het Rijksregister: (...) verblijvende te: (...)”

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing: Artikel 42quater §1 4° VW het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° gelijkwaardig aan het huwelijk of 2° verklaring wettelijke samenwoning, wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Op basis van een aanvraag art 9 bis VW dd. 2009 zou betrokkene sedert 2004 in het land verbleven hebben zonder in het bezit te zijn van een geldige verblijfstitel. Op 27.03.2012 sloot betrokkene een verklaring wettelijke samenwoning af met A.D.K. (...) geboren op (...) te Dendermonde van Belgische nationaliteit (RR (...)). Op datum van 27.03.2012 werd betrokkene in het Vreemdelingenregister (V.R.) ingeschreven in het kader van een 1e aanvraag gezinshereniging art 40 ter VW en n.a.v. een 2e aanvraag dd. 16.10.2013 in het bezit gesteld van een F- kaart afgeleverd te Dendermonde geldig tot 07.10.2018. Sedert 31.10.2014 wonen betrokkene en zijn partner niet meer samen op het adres wat bevestigd werd door een negatief samenwoningverslag dd 08.10.2014. Gelet op deze geheel gewijzigde gezinssituatie en het feit dat betrokkene sedert 2013 in het bezit is van zijn F- kaart valt hij onder de bepalingen van art 42 quater §1 VW die stelt dat de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in België verblijven in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, en dit in het in Art 42 quater, §1,4° VW bepaalde geval.

Met het oog op een evenredige beslissing tot intrekking van het verblijf rekening houdende met alle mogelijke argumenten van humanitaire aard dient de minister of zijn gemachtigde rekening te houden met de duur van verblijf in het Rijk, de leeftijd, gezin - en economische situatie, sociale / culturele integratie in België en de mate waarin redelijkerwijze kan worden aangenomen dat er nog bestaande banden zijn met het land van herkomst., conform artikel 42 quater §1, voorlaatste alinea VW. Op datum van 09.12.2014 werd betrokkene in dit kader aangeschreven en gevraagd om alle documenten die nuttig kunnen zijn aan te brengen ten laatste 30 dagen na de betekening van het schrijven, de instructie werd dezelfde dag betekend waarna de volgende documenten werden voorgelegd:

-Verklaring van inschrijving Christelijke Mutualiteit dd 18.12.2014 + verzekeringsattest Allianz dd. 20.10.2014. Dit document bewijst dat betrokkene in regel is met zijn ziektekostenverzekering maar duidt niet op een uitzonderlijke integratie, het is in het persoonlijk belang van betrokkene op de nodige bijstand te kunnen rekenen in geval van eventuele toekomstige gezondheidsproblemen.

-Kopie Arbeidsovereenkomst 28.09.2012 bij S. (...) BVBA , attest deelname aan de VDAB trajectbegeleiding dd 05.01.2015 + vermelding dat betrokkene via de begeleiding een job vond bij de firma O. (...) waar hij sedert februari 2014 tewerkgesteld is , arbeidsovereenkomst O. (...) dd. 08.09.2014 - 07.03.2015 , Loonbrieven dd 10. 2014 / 11.2014 O. (...), loonbrieven S. (...) BVBA dd 09.2012 10.2012, 11.2012 , loonfiche Securex dd. 09.2012 arbeidsattest ONEM, RVA. 2014. Uit deze stukken blijkt dat betrokkene werkwilgig is en werkt. Het hebben van een job en het verwerven van een inkomen is lovenswaardig maar vormt verder geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien zijn er geen tegenaanwijzingen dat de leeftijd (42 jaar) van betrokkene zou verhinderen dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld. Trouwens, in art 42 quater §1 VW die stelt dat de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in België verblijven in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, staat geen vermelding dat economisch actief zijn een uitzonderingsvoorwaarde betreft om het verblijfsrecht te behouden, het betreft een cumulatieve voorwaarde die gesteld wordt wanneer aan de uitzonderingsvoorwaarden voldaan werd. Bewijzen economisch actief te zijn op de arbeidsmarkt is in deze pertinent voor zover betrokkene ouder is van een EU- kind, indien de wettelijke samenwoning met zijn ex-partner langer dan 3 jaar zou hebben geduurd, etc.

-Verklaring van lidmaatschap bij het ACV dd. 18.12.2014; dit document toont aan dat betrokkene gesyndicaliseerd is maar biedt verder weinig waarde om de integratie in België aan te tonen.

-Attesten Vlaamse Gemeenschap Nederlands Tweede taal Richtgraad 1 Breakthrough 1-3. Attest van Inburgering Vlaamse Overheid dd. 26.03.2013. Aan de hand van deze documenten kan worden vastgesteld dat betrokkene zich heeft ingezet om de taal te leren en zich in te burgeren. Op zich zijn dit uiteraard epositieve elementen, maar er kan bezwaarlijk gesteld worden dat deze elementen als blijken van uitzonderlijke integratie getuigen, eerder van een gebruikelijk parcours. Ook wel omdat het leren van het Nederlands deel uitmaakt van de verplichte inburgering van een niet-EU burger in Vlaanderen.

-Attest huurwaarborg en huurovereenkomst tussen BVBA Intes en betrokkene betreffende onroerend goed (...). Dit document toont aan dat betrokkene een huurovereenkomst heeft, maar biedt weinig informatie over de integratie in België; het bezitten van een huurcontract getuigt van een gebruikelijke parcours dat gevolgd werd en niet van een uitzonderlijke mate van integratie. Het is in het persoonlijk belang van betrokkene om een huurovereenkomst af te sluiten en dit niet te doen op basis van bvb. een louter mondelinge overeenkomst.

-Verschillende verklaringen van Belgische onderdanen betreffende de integratie van betrokkene. Deze betreffen eenzijdige verklaringen op eer die moeilijk aan hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft hier, voor zover deze waarde bezitten, de tijd noch middelen voor.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De leeftijd (42j) staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg. In vergelijking met zijn leeftijd is betrokkene nog niet zo lang in België gevestigd, waardoor redelijkerwijze mag verondersteld worden dat zijn verankering in België niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Betrokkene verbleef immers tot zijn 31e levensjaar in zijn land van herkomst en verbleef tot op heden minder dan 4 jaar in België op legale wijze. Het spreekt voor zich dat betrokkene geen rechten kan putten uit perioden van voorafgaand illegaal verblijf. Betrokkene legde geen documenten voor die de aanwezigheid/afwezigheid van bindingen met zijn land van herkomst dienen te bewijzen, waardoor eveneens het vermoeden versterkt wordt dat betrokkene aldaar nog voldoende bindingen heeft die een terugkeer en reintegratie ter plaatse zullen vergemakkelijken. Wat betreft de actuele gezinssituatie zijn er evenmin aanwijzingen die een terugkeer en een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zouden kunnen staan; nergens wordt betwist dat de relatie met de Belgische onderdaan spaak gelopen is en het einde van de gezamenlijke vestiging werd bewezen aan de hand van de gegevens van het Rijksregister en andere stukken van het administratief dossier. Bijgevolg is er geen gezinscel aanwezig waardoor een intrekking van het verblijfsrecht geen inbreuk doet op artikel 8 van het EVRM. Hierbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen kinderen heeft uit de relatie met de Belgische onderdaan. Qua culturele integratie blijkt uit taal/inburgeringscursussen / ACV attest, geen uitzonderlijke aanwijzingen van culturele integratie in België aantoont.

Qua economische integratie werd aangetoond dat betrokkene werkwilleg is en heden actief is op de arbeidsmarkt. Het hebben van een job en het verwerven van een inkomen is lovenswaardig maar vormt verder geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien zijn er geen tegenaanwijzingen dat de (42 jaar) van betrokkene zouden verhinderen dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld. Qua medische toestand werden geen documenten voorgelegd waardoor er kan worden aangenomen dat er geen elementen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zouden kunnen staan. Samengevat kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4° VW van toepassing is op betrokkene: diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat een terugkeer naar het land van herkomst of origine dermate schadelijk zou zijn, dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Betrokkene toont niet aan zich in één van de uitzonderingssituaties te bevinden zoals bepaald in artikel 42 quater §4 VW om het verblijfsrecht te behouden. De totale duur van de gezamenlijke vestiging bedraagt minder dan 3 jaar (artikel 42 quater, §4, 1° VW) , betrokkene is kinderloos, (artikel 42 quater, §4, 2-3° VW) ,en toont niet aan het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld als bedoeld in de artikelen 375,398 tot 400, 402,403 of 405 van het Strafwetboek (artikel 42 quater, §4, 4° VW)

De F - kaart (duplic 1) Nr B 179713718 afgeleverd te Dendermonde geldig tot 07.10.2018 dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7,1,2° VW : legaal verblijf in België is verstreken”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij stelt onder meer het volgende:

"(...)

Het onderzoek dat tegenpartij naar de integratie van verzoeker deed is bovendien onvolledig en schendt aldus de in het middel ingeroepen bepalingen.

Er wordt immers geen rekening gehouden met de getuigenissen die verzoeker ter staving van zijn integratie neerlegde omdat:

"Deze betreffen eenzijdige verklaringen op eer die moeilijk aan hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft hier, voor zover deze waarde bezitten, de tijd noch de middelen voor".

Niets in de wet laat tegenpartij toe getuigenissen als bewijs van een sociale en culturele integratie niet te aanvaarden. Bovendien kan tegenpartij niet beslissen een bewijsstuk niet in overweging te nemen omdat ze "de tijd noch de middelen [hiervoor heeft]".

Tegenpartij erkent immers hierbij dat ze met een gedeelte van de culturele en sociale integratie van verzoeker geen rekening houdt.

(...)"

2.2. De verwerende partij stelt omtrent voorgaande grief het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Hoewel verzoekende partij in een tweede onderdeel voorhoudt dat het onderzoek onvolledig zou zijn, merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging omtrent de voorgelegde getuigenissen terecht als volgt heeft geoordeeld:

"Deze betreffen eenzijdige verklaringen op eer die moeilijk aan hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft hier, voor zover deze waarde bezitten, de tijd noch middelen voor."

Dergelijke redenering is niet kennelijk onredelijk. Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld:

"Daarnaast is het onmiskenbaar zo dat vanuit getuigenverklaringen weinig of geen bewijskracht uitgaat daar deze documenten geen ware bewijzen uitmaken gelet op het gesolliciteerd karakter van deze getuigenverklaringen." (R.V.V. nr. 53 964 van 28 december 2010)

Terwijl de bewijslast bij de verzoekende partij rust.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

In de bestreden beslissing wordt ook concreet ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekende partij."

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid in kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

(...)

§ 3

(...)

§ 4

(...)

§ 5

(...)”

Blijkens de bestreden beslissing werd door de verwerende partij aan de verzoekende partij op 9 december 2014 gevraagd conform artikel 42quater, §1, voorlaatste alinea van de vreemdelingenwet om alle nuttige documenten aan te brengen, alvorens zij overging tot het nemen van de bestreden beslissing. Naar aanleiding van dit schrijven maakte de verzoekende partij onder meer verklaringen over van Belgische onderdanen betreffende haar integratie. Dit alles vindt steun in het administratief dossier.

De bestreden beslissing stelt met betrekking tot deze verklaringen:

“Verschillende verklaringen van Belgische onderdanen betreffende de integratie van betrokkene. Deze betreffen eenzijdige verklaringen op eer die moeilijk aan hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft hier, voor zover deze waarde bezitten, de tijd noch middelen voor.”

Uit het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat de voorgelegde verklaringen op eer door derden betreffende de integratie van de verzoekende partij niet in overweging kunnen worden genomen gezien ze, voor zover ze waarde bezitten, “moeilijk aan hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden” aangezien de verwerende partij hier de tijd noch de middelen voor heeft, vloeit louter en alleen voort dat de inhoud van deze verklaring door de verwerende partij niet wordt onderzocht omdat zij meent hiervoor niet over tijd en middelen te beschikken. Voor het overige verduidelijkt de verwerende partij niet waarom deze stukken geen waarde zouden bezitten. De verklaringen enkel omwille van deze redenen niet in aanmerking nemen is onjuist. De verwerende partij stelt immers niet dat het onmogelijk is om de verklaringen op hun feitelijkheid en waarachtigheid te toetsen, maar dat het moeilijk is gelet op het feit dat zij er de tijd noch de middelen voor heeft. Er kan nog worden opgemerkt dat de verwerende partij geenszins de echtheid van de documenten betwist. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij enige poging tot controle van de waarachtigheid van de feiten heeft verricht.

Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat verschillende van deze verklaringen gepaard gaan met een kopie van de identiteitskaart van de betrokken Belgische onderdaan. De verwerende partij kon niet volstaan met genoemde motivering en kan een voorgehouden structureel gebrek in haar organisatie niet aanwenden ten koste van de verzoekende partij, die op vraag van de verwerende partij de moeite nam verschillende stukken over te maken aangaande haar persoonlijke situatie opdat de verwerende partij een geïnformeerde beslissing zou kunnen nemen. Waar de verwerende partij er in haar nota op wijst dat de bewijslast op de verzoekende partij rust, is deze opmerking niet ernstig, gelet op het voorgaande. Immers, het komt de Raad voor dat de verzoekende partij zich zorgvuldig gebogen heeft over de vraag naar informatie van de verwerende partij door verschillende stukken over te maken aangaande haar huidige persoonlijke situatie, hetgeen de verwerende partij overigens niet ontkent. Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen citeert uit een arrest van de Raad waarin werd geoordeeld dat *“vanuit getuigenverklaringen weinig of geen bewijskracht uitgaat daar deze documenten geen ware bewijzen uitmaken gelet op het gesolliciteerde karakter van deze getuigenverklaringen”*, betreft dit een a posteriori motivering die niet vermag een gebrek aan zorgvuldigheid in de bestreden beslissing te herstellen.

Het voorgaande komt de Raad in casu kennelijk onzorgvuldig over. Uit het voorgaande blijkt niet dat de verwerende partij zich niet heeft gedragen zoals het een zorgvuldige overheid betaamt bij het nemen van de bestreden beslissing, namelijk het beëindigen van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden van de verzoekende partij, door rekening te houden met alle door de verzoekende partij aangebrachte elementen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Daar de eventuele gegrondheid van de overige middelonderdelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de kennisgeving van de bestreden beslissing, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een gemotiveerde en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar haar recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet rechtsgeldig werd beëindigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN